

SELMECI GYÖRGY

Haza

1 .

ngem álneves koldusok neveltek, és fejembe verték, hogy a haza sok kis egymás mellé helyezett lábtörlő. Most rettegek e gondolattól, mert szinte biztos vagyok benne, hogy a Főorvos telepatikus módon megérzi és kemikáliáival ismét átgázol rajtam. Jogom volt a sétára, és bekukkantottam egy órájára, amelyet a sátánok egy csoportjának tartott, felhívva valamennyit, hogy haza: nincs, csak a Föld, ahová hominidák kis pártszerveit telepítette egy közel-keleti látomásos. Aztán Rákosi Mátyás példáját hozta, aki szerinte hátára drótozott marcipán istenével bolyongott acélkamrás irodájában, és pontosabban látta az áldozatokkal teli külvilágot, mint egy kobra. Hát nem tudom. Bolond gót-magyar fejemmel – mely súly a vállamon – csak csücsülök, és várom a kicsinyke hangyákat.

2 .

Nevelőim erős oldalammá tették a kultúrát. A Magyar Tátár Párt, amelynek főtitkára dr. Batu Pál Márk, van olyan kedves, hogy naponta háromszázszor elküldeti nekem a *Népszabadságot*. Ilyenkor nagyon örülök, hiszen tanulhatok, csodálhatom Petőfi Sándor virtuális halálát, a pillanatot, amikor a hordóhasú virtuális kozák átdőfi pikájával ezt a végképp eltévedt kolibrít, ki csak szeretni és írni akart. Az újság nagyon tartalmas. Apróhirdetések tucatjain milliomosok akarnak előnyös áron megválni rózsadombi villájuktól, hogy Marx-kötetekkel hónuk alatt áttegyék életterüket a horvát tengerpartra. Láttam egy kannibál hirdetését is, aki jutányos áron vállalna dögevést, a legolcsóbb temetést a mai Magyarországon. Nem jönnek a hangyák. Kurvák. A Főorvos a mutatóujjával nyomkodja össze őket, csakhogy boldogtalan legyek mindörökre.

3 .

Kényelmem tűrhető. Érdekes: nem tudom, hogy a világ melyik részén élek? Csak azt tudom, hogy véremben gótok vére folyik, kik Jose Maria Heredia Tróféáját adták, és ereim dúsan telve vannak József Attila szent népének vérével, az övével, aki egyedül a világon képes volt kimondani ezt a pár szót: „Irgalom, édesanyám, nézd, jaj kész ez a vers is!”... Közlöm önökkel, hogy hasonlatos vagyok a yanomamikhoz is, akik nem tesznek különbséget alvás és fentlét között. Ezért az általam észlelt tárgyak vagy más élők is bemérhetetlenek volnának Epiktetosz számára. Visszatérő állapotom, hogy a katolikus királyok egy karavellájának orrában állok ismeretlen, új csillagképek alatt, és

várom az Antillák hajnalát. Aztán egy cellában vagyok, félhomályban, és a sarokban ülő szürke angyal, ki lehetne Hugo van der Goes műve, halkan ennyit mond: „Nem, nem hordozzák körbe a véres kardot.” Feláll, szemembe néz és kiszáll az ajtón. Száraz, kozmosz mutatóujjammal belevájok az agyagpadlóba: művem egy 17 cm hosszú hangya sikerületlen rajza lesz.

4 .

A Főorvos vizitel. Benéz a szobámba, és fölszólít, hogy adjak össze hármat nyolccal. Azt mondom neki, hogy nem érdekel, mert a lét nem lineáris matematika, hanem asszociatív. Megvan sértve. Az állandóan magánál hordott réztányérral háromszor fejbe vág. „Fel kell, hogy emeljük a Xorex adagját” – jelenti ki szigorúan. Hirtelen eltévedek a valóságban(?), és tisztán tudom, hogy Párizsban vagyok, Versailles-ban a tükörteremben, ahol egy bíróság gyűlt össze rizsparókás elefántcsontparti négekkel. A Főorvos a légtér közepén lebeg. A négek beszélgetnek. Hangjuk igen jellegzetes, úgy beszélnek a franciát, olyan torokhangból, mintha egy német dog akarna Rilketől szavalni. Sokáig társalognak. Egy takarítónő vödörrel megy át a színen. Aztán egy kétméteres fekete óriás föláll, hozzám jön, és egy papírgombócot tesz a tenyerembe. Csodálkozom. Kezdem kibogozni a gubancot. A tépett papírdarabon láthatólag nagyon esendően, de Nagy-Magyarország golyóstollrajza van, teli piros vágásokkal és a határok megváltoztatásával. A feclit néger mágikus ábrák ölelik körbe. Az egyik a Víz istenét ábrázolja, amint megfojt egy újszülöttet. Zsebre teszem ezt a fenyegető rajzot, és az asztalterítő alá mászok, ahol véleményem szerint hangyáknak kell lenniük. Majd minden elmosódik, egy francia hang üvölt utánam: „Achetez vous une Renault 420, et donnez des bees pour les roumains et les slovaques. Monseieur Selmeci vous êtes foutu. Au-revoir!”

5 .

Ez már Muhi puszta. (Szorgalmas kutatásokkal találtam meg a kórháztól odáig vezető földalatti utat.) Ahogy kilépek a lyukból, azonnal páncélt kapok, és fegyvereket meg egy lobo-gót. Kicsit csodálkozom, mert legfeljebb kilencen vagyunk IV. Béla vezetésével. Este közeledik. Mindenki sátrába tér, és pálinkát, bort iszik, az egyetlen őr is tökrészeg már. Távolról idehallatszanak a mongol kutyák ordításai, s valami nagy szedelődzködés az erdőn túl. IV. Bélával együtt iszunk. Itt van az a maroknyi jó, aki még hisz. Megmutatom a rizsparókás négek rajzát a királynak. Látszik, hogy nem érti. Megkérdezem: „Miért öletted le, uram, a tatár követséget?” Fáradtan válaszol: „Tudtál volna jobbat cselekedni?” Páran énekelni kezdenek. Aztán belép a köztársaság egy rendőre, és az igazolványainkat kéri. IV. Bélát megbilincselik, és elviszik faji uszítás címén. A mi adatainkat is felveszik. Egy püspököt meggumibotoznak. Berobban egy tatár, aki tört orosszággal közli, hogy részükről nem folyamodnak erőszakhoz, és támogatják az európaivá vált Magyarországot. (Én azt értem, hogy egy ujjal sem akarok megérinteni egy dögöt.) Aztán visszatérek hangyáimhoz, négykézláb kutatok utánuk, de megint feltűnik a Főorvos, aki vegyszerrel permetez be mindent. A kezemen levő kis magyar lobo-gót nem veszik észre. Betoloncolnak minket a Kórház kisbuszába, és indulunk is valahová, ami nem tudom, hogy hol van, mivel emlékeim záporozva hullanak alá a tudatalatti jéghideg moslékjába.

Haza (II)

Még dübörgött a föld az összecsapó lovasságok patái miatt. Hallott egy halálordítást. Távlabbra másokat emelt ki az Úr a gyémánt egű erdélyi tájból. Egész közlelöl paska dörent, és értelmetlen, őrült szavak káosza hallatszott. Munkába kezdett a tüzérség. Nem tudta, hogy az övéik vagy a keletről betört fergeteg működik. Rejtőzve ült egy csermely menti nádas aranyvörös szálai között. Súlyos vállsebe gyengítette. Odáig jutott, hogy már nem bírt felállni, értelme képtelen lett versekkel foglalkozni, ez volt az a pont is, amikor az oly sokszor megénekelt szerelem is értelmét veszttette. Nézte a csermelyt. Lehet, hogy elvarázsolt üveg, benne parányi ezüsthallakkal. Aztán zaj közlelített, több lovas mozgott a nádas határán. A hódítók voltak. Behunya szemét, és minden áron fel akarta idézni Júlia arcát, de csak vörös fényt és kicsiny csillagok lebegését látta. Egy idegen katona észre vette. Azonnal törtetett feléje pikáját lengetve. Aztán megtorpant előtte. Egy ázsiai arcú ember volt, aki évszázadok távlatából érkezett ide, mert parancsot kapott a számára láthatatlan Cártól. Rettenetes nyelvén valószínűleg kérdő mondatokat tett fel. Ő csak nézett. Mit tehet ebben a helyzetben az ember, amikor sebe lángoló fájdalma mozdulatlaná dermeszti, és már-már kikapcsolja tudatát. Ekkor a lovas egészen közlele jött, és pikáját egyetlen mozdulattal a mellkas szív körüli tájékába döfte. A költő érezte, hogy száguldvá emelkedik a nagy fekete napok felé...

A Hold fölemelkedett a holttest fölé. A csatatér rendezetlenül, holtakkal fedve némán hevert az éjszakában. A hullarablások és fosztogatások még naplemente előtt befejeződtek. Egy alak botladozott az élettelen testek között. Nem volt normális, a falvak együgyűnek találták, ő volt Farkaslaka pojácája, ki koldulva járta Erdélyt és Moldovát. Útjában nem volt semmi cél. Talán egy kitalált templom, amelyet képtelenség volna megépíteni. A vizenyős talajon elérte a nádast, ahol a holdfényben megpillantotta a költő tetemét, ahogy hanyatt feküdt, és mellényén tompán ott vöröslött a nagy folt, a Halál kitüntetése. A pojáca leült mellé, és megsimította az arcát. Hosszan nézte. Zsebéből egy átvérzett papírlapot vett ki. Nem tudott olvasni. Rettegte a betűket, melyeket az elpusztult Ige törmelékeinek tartott. Volt még egy kis kenyere. Megette. Aztán úgy döntött, hogy elföldeli a halottat. Kivonszolta a dágványból, s valami mélyedést keresett. Amikor megtalálta, akkor belehelyezte ezt az ismeretlen tisztet, és kezdte két tenyerével ráhordani a hűvös földet. Megállás nélkül dolgozott. Amikor kész lett a kupac, akkor más holtakat halmozott rá, s fegyvereket dobált oda, hogy rejtve maradjon annak a szerencsétlennek a sírja.

Hajnalodott. Mély fáradtság lepte meg. Lekuporodott a holtak közé, kiknek neve értelmét veszttette, összehúzódkodott, hasonlóa válva egy szörnyű magzathoz ki a Hádeszben, az Acheron partján született bele az istenek világába.

SELMECSI GYÖRGY (1947) Marinban (Svájc) élő író.